SPORTUL DE MASĂ — REALITĂŢI ŞI DEZIDERATE

„REFLECTOR" LA BRAŞOV

NOTABILITĂŢI ALE ORAŞULUI RĂSPUND LA ÎNTREBĂRILE ZIARULUI NOSTRU

- **Noţiune şi diferenţiere: sport de masă sau educaţie fizică a maselor?**
- **Rolul major al şcolii**
- **Baza materială, propaganda, entuziasmul, continuitatea — iată ce lipseşte sportului de masă!**
- **O relaţie... relativă: sportul de masă — sportul de performanţă**
- **Marele secret: iniţiativa locală**

Ziarul nostru îşi reaprinde reflectorul îndreptîndu-l, de data aceasta, spre SPORTUL DE MASĂ. Este o încăpere în care se simte nevoie de lumină. De lumină şi de adevăr! Fiindcă, ani de-a rîndul, în acest domeniu s-a operat mai ales cu vorbe, frazeologia de „referat" şi „dare de seamă" înlocuind, deseori, faptele. Statistici practic imposibil de controlat (dar şi foarte greu de crezut) furnizau cifre ameţitoare. În ciuda lor, şcoala şi universitatea — unităţi în care asemenea activităţi aveau cel mai larg cîmp de proliferare — furnizau un număr neînsemnat de elemente cu o pregătire fizică acceptabilă, în măsură să le facă apte abordării performanţei. În întreprinderi, fabrici, instituţii, situaţia nu era cu nimic mai bună.

Indiscutabil, practicarea regulată, pe scară naţională, a exerciţiului fizic nu are drept scop doar crearea unei pepiniere din care să se recruteze campioni şi recordmani. Acţiunea urmăreşte ţeluri mult mai înalte, înainte de toate fiind întărirea potenţialului biologic al populaţiei, mai ales al celei tinere, creşterea unor generaţii puternice, viguroase, capabile să răspundă intenselor solicitări pe care le reclamă progresul vertiginos al societăţii.

Iată de ce, reluînd o idee exprimată într-un recent articol de sinteză apărut în revista „Lupta de clasă", am socotit că ar fi util să abordăm o problemă de mare însemnătate contemporană, şi anume:

Cum se integrează (şi dacă se integrează) activitatea sportivă de masă din România într-un sistem naţional de educaţie fizică?

În dorinţa de a consulta un cerc larg de oameni, am organizat o masă rotundă la Braşov. În jurul ei au avut amabilitatea să ia loc tovarăşii:

DUMITRU MOSORA — secretarul Consiliului popular municipal;

MIHAI ŢOŢEA — preşedintele Consiliului municipal al sindicatelor;

DUMITRU GALANCEA — prim-secretar al Comitetului municipal al U.T.C.;

Prof. DUMITRU STROE — preşedintele Consiliului municipal pentru educaţie fizică şi sport;

IOAN VĂDUVA — secretar al Consiliului municipal sindical;

Prof. LIVIU MEREUŢĂ — antrenor de atletism;

ŞTEFAN FARCAŞ — arbitru de fotbal, vechi activist şi animator al mişcării sportive braşovene.

★

O primă remarcă: discuţia a fost deosebit de sinceră, au avut loc confruntări şi înfruntări de opinii, am asistat la încrucişări de „florete", la enunţuri şi replici spirituale, uneori chiar sarcastice. A reieşit pregnant faptul că toţi cei cărora ne-am adresat iubesc, cunosc, înţeleg sportul şi — indiferent de faptul dacă sînt legaţi de el prin profesiune, îndatorire sau numai pasiune — îi preţuiesc din plin virtuţile.

Iată de ce, la sfîrşit, cînd masa a fost strînsă, am rămas — totuşi — cu gustul dulce al prăjiturii, deşi pînă atunci simţisem, nu o dată, şi amarul...

Deschidem discuţia, lansînd prima noastră temă:

CE ÎNŢELEGEŢI PRIN NOŢIUNEA DE SPORT DE MASĂ; CUM O DIFERENŢIAŢI, ÎN MOMENTUL ACTUAL, FAŢĂ DE ANII TRECUŢI?

Răspunsurile converg, în general, cam spre acelaşi punct:

DUMITRU MOSORA: „Sportul de masă este sportul celor mulţi. Al celor care nu vor să devină campioni sau recordmani. Al celor care doresc să echilibreze efortul nervos cu efortul fizic. Înţeleg prin sportul de masă activităţile recreative (turismul, pescuitul subacvatic, patinajul, bicicliSmul, schiul, tenisul) şi cele aplicative (înotul, motociclismul, cartingul, planorismul, aviaţia), practicate la toate vîrstele şi în toate anotimpurile, pentru simpla plăcere de a le practica".

ŞTEFAN FARCAŞ: „Sportul de masă este un reflex al necesităţii de mişcare a omului".

MIHAI ŢOŢEA: „Îmi este greu să spun ce ESTE sportul de masă; prefer să arăt CE AR TREBUI SĂ FIE. O activitate cotidiană, cu caracter igienic, avînd drept scop conservarea sănătăţii, tinereţii, voioşiei, a puterii de muncă, adică a tuturor acelor mari daruri oferite omului de către natură şi viaţă. Ar trebui să fie, dar nu este..."

Redacţia intervine, fiindcă unul dintre interlocutori era pe punctul să anticipeze întrebările viitoare. Îi trecem, deci, „microfonul" următorului înscris la cuvînt:

DUMITRU STROE: „Nu voi repeta cele spuse înaintea mea, pentru că sînt întrutotul de acord cu ele şi mă voi referi, aşadar, la partea a doua a întrebării.

Noţiunea de sport de masă a suferit transformări inerente, dictate de realitate. Ea trebuie privită acum, în 1969, dintr-un alt unghi decît, în 1949, să zicem. Atunci, sportul de masă se integra într-un context mai larg de elan din partea tineretului nostru decît acum. Nu-i vorbă, generaţiile s-au schimbat, nivelul de viaţă al populaţiei s-a îmbunătăţit considerabil, altele sînt mentalităţile, preferinţele, pretenţiile. Tineretul zilelor noastre străbate zodia unor mari tentaţii: salonul, cafeneaua, maşina, televizorul, muzica „beat". Preocuparea pentru sport a trecut, oarecum, pe planul doi. Şi, ca să fim sinceri pînă la capăt, trebuie să spunem că sportul se integrează, la foarte mulţi, în sfera unui interes strict material şi nicidecum în cea a pasiunii: **adică tînărul încearcă să obţină prin sport muncă mai puţină şi mai uşoară, diverse înlesniri, deplasări în străinătate, victorii sentimentale, celebritate.** Sportul de masă nu conferă nici unul din aceste avantaje. El nu aduce glorie, aplauze, călătorii. Dă, în schimb, sănătate, vigoare, viaţă lungă. Tinereţea are, desigur, atribute superbe, virtuţi inegalabile, dar şi un mare defect: lasă impresia, celui ce o are, că va fi veşnică. Tocmai de aceea mulţi nu-i cunosc preţul şi o risipesc, cu o inconştientă generozitate, ca pe o moştenire".

Profesorul Stroe este un admirabil causeur, plin de idei interesante, foloseşte un verb ales şi alert. Dar, nu-i putem nedreptăţi pe ceilalţi invitaţi. Aşa că, cerînd scuzele de rigoare, îi dăm cuvîntul lui LIVIU MEREUŢA, văzîndu-l mai ales cum soarbe nerăbdător din cafea şi din ţigară:

„Mi-aş îngădui să pun, la început, în discuţie o problemă de terminologie. Mi se pare că este cu totul improprie, la această oră, denumirea de SPORT DE MASĂ. Pentru simplul fapt că SPORTUL nu poate fi decît de PERFORMANŢĂ. El trebuie să reflecte o anume VALOARE atinsă. Sportul, îngăduiţi-mi acest joc de cuvinte, este forma de performanţă a educaţiei fizice. Iată de ce eu nu voi folosi termenul de SPORT DE MASĂ ci pe acela de EDUCAŢIE FIZICĂ A MASELOR. Personal o văd sub două aspecte:

1) Educaţia fizică nedirijată, la domiciliu, care porneşte de la concepţia de viaţă, gradul de cultură şi nivelul de civilizaţie al omului (gimnastica de dimineaţă, turism, înot, mersul pe bicicletă) şi:

2) Educaţia fizică dirijată, cunoscută sub denumirea uzuală de sport de masă.

Pe noi ne interesează ambele capitole, dar — cu precădere — cel de al doilea. Unde trebuie să fie leagănul educaţiei fizice? Într-un singur loc: ÎN ŞCOALĂ! Practic, întreaga populaţie a ţării este legată, cel puţin 10 ani, de o formă de studiu. Sînt anii cei mai importanţi, cînd se consolidează deprinderile şi se formează caracterele. Omul rămîne pentru tot restul vieţii cu reflexele stabilite aici, ÎN ŞCOALĂ! Şi dacă un tînăr n-a ajuns în fabrică, uzină, întreprindere cu deprinderea de a practica exerciţiul fizic, va fi foarte greu — dacă nu chiar imposibil — să i se aplice tardiv „vaccinul sportului", oricît de înfloritoare, de intensă şi de atractivă ar fi activitatea sportivă de la locul său de muncă.

În această ordine de idei, cred că Ministerul Învăţămîntului ar trebui să reconsidere programa, afectînd educaţiei fizice mai multe ore. N-ar fi, poate, lipsit de interes să arătăm că în Franţa — de pildă — educaţia fizică a devenit un obiect de bacalaureat, iar în Statele Unite, elevii au cel puţin o oră de sport pe zi.

La noi, în actuala concepţie, copiii sînt depărtaţi de mişcare, cresc într-o mentalitate statică şi rămîn cu ea toată viaţa. Bineînţeles că ei o vor transmite copiilor lor. Apare aici o dificilă PROBLEMĂ A GENERAŢIILOR".

Fără a socoti chestiunea epuizată, dar dispunînd de acum de suficient material, trecem la punctul doi al discuţiei:

CE CREDEŢI CĂ-I LIPSEŞTE, LA ORA ACTUALĂ, SPORTULUI DE MASĂ?

Prima intervenţie aparţine tovarăşului:

IOAN VĂDUVA: „Baza materială! Practic, oamenii — dar mai cu seamă copiii — NU AU UNDE să facă sport. La Braşov, oraş răsfăţat din acest punct de vedere, există pentru o populaţie de aproape 200 000 de oameni vreo 15 micro-baze, adică UNA la 14 000 de locuitori. Închipuiţi-vă ce s-ar întîmpla dacă toţi braşovenii ar dori să facă sport!..."

DUMITRU GALANCEA: „Propaganda! Presa, radioul, televiziunea, filmul abordează cu precădere aspecte ale sportului de performanţă (ceea ce nu este rău) dar neglijează activităţile recreative, nu reuşesc (pentru că nici nu încearcă!) să-i convingă pe oameni de utilitatea practicării exerciţiului fizic, a activităţilor de mişcare. Pericolul sedentarismului este acum mai mare ca oricînd".

De acord cu antevorbitorii, DUMITRU STROE reia o idee începută în prima sa alocuţiune:

„...Şi entuziasmul! Dar, despre asta am mai vorbit. Îmi face impresia că două sînt pericolele care planează asupra sportului de masă: FESTIVISMUL şi tendinţa de a-l transforma, strict, în COMPETIŢIE. Le voi lua pe rînd:

1) Caracterul festiv dat activităţii sportive de masă a fost necesar şi util la început, a jucat un rol propagandistic însemnat, pînă cînd a devenit un SCOP ÎN SINE. Există, la noi, adînc înrădăcinată uneori, mentalitatea de a face un lucru numai şi numai pentru a fi văzuţi. Cu vreo doi ani în urmă, la Braşov, participanţii la o competiţie au fost adunaţi pe un stadion şi au plecat apoi spre un altul cu... fanfară în frunte. Festivismul se manifestă şi atunci cînd discursurile sînt mai lungi decît întrecerile, cînd poţi număra mai multe steaguri decît competitori...

2) La punctul doi, aş spune că — personal — văd sportul de masă eliberat de coşmarul competiţiei, al rezultatului, al calificării, care strică în loc să ajute. Asemenea întreceri trebuie să aibă un caracter STRICT LOCAL, la LOCUL DE MUNCĂ. Să înceapă, să se desfăşoare şi să se oprească acolo. Mi se par ilogice, dacă nu chiar absurde, competiţiile de masă chemate să stabilească învingători pe plan naţional. Un concurs popular care a angrenat un milion de concurenţi, dar din care doar 16 şi-au disputat finala pe ţară, nu este, de fapt, sport de masă. Pentru că, restul de 999 984, eliminaţi pe parcurs, nu mai concurează tot restul anului, aşteptînd o nouă ediţie în care să fie... eliminaţi".

Tovarăşul MIHAI ŢOŢEA preia ideea şi o continuă:

„Ar fi de adăugat, în acest context, că sportului de masă îi lipseşte, deci, continuitatea, ceea ce îi anulează, în ultimă instanţă, raţiunea. Există tendinţa de a se organiza unele competiţii direct la nivelul oraşenesc".

„La cros, de pildă, intervine **LIVIU MEREUŢĂ.** Care sînt rezultatele? Participanţii vin, aleargă complet nepregătiţi, termină sau nu cursa, se aleg cu un rău de efort şi cu o febră musculară, rămînînd astfel cu o amintire foarte neplăcută care nu-i va îndemna în nici un caz la recidivă.

Iată de ce, aici la Braşov, am iniţiat pe scară locală o divizie şcolară de cros, programată în 4 etape. Fiecare echipă este alcătuită din 7 băieţi şi 5 fete (fără categorii de clasificare). Avem în acest fel certitudinea a cel puţin patru concursuri pe an, precedate de cîteva antrenamente. Activitatea sportivă de masă zideşte în acest fel o primă punte spre performanţă".

Replica profesorului Mereuţă face foarte oportună următoarea noastră întrebare:

Cum vedeţi raportul dintre sportul de masă şi cel de performanţă?

Iată cîteva răspunsuri:

DUMITRU MOSORA: „Fără îndoială, sportul de masă generează sportul de performanţă, îi asigură fluxul de talente, baza de recrutare a elementelor dotate. Din păcate, tocmai pentru unele sporturi, mai ales specifice Braşovului (patinaj, schi, alpinism) această bază nu este asigurată. Ne lipsesc încă, trebuie s-o recunoaştem, condiţiile materiale".

DUMITRU STROE nu împărtăşeşte întrutotul părerea. *„Legătura dintre sportul de masă şi cel de performanţă a fost privită şi interpretată oarecum formal, enunţîndu-se mai mult principii împrumutate sau copiate. În realitate, avem de-a face cu două activităţi distincte, între care există — de bună seamă — o trăsură de unire. Caracterul de masă nu generează în mod obligatoriu performanţa, şi invers. Exemple? Sînt multe. Caiacul-canoea, de pildă, care obţine rezultate strălucite pe plan internaţional, beneficiază de aportul a cîteva sute de practicanţi. În aceeaşi categorie pot fi incluse discipline ca tirul, hocheiul, rugbyul, atletismul chiar — la probele feminine — în care România obţine supremaţii europene sau olimpice".*

În completare intervine LIVIU MEREUŢĂ:

„Se pot da exemple şi din alte ţări. Olanda are 44 de săli cu terenuri de handbal, fără a juca vreun rol notabil pe plan internaţional în această ramură sportivă. România, în schimb, cu UN SINGUR TEREN REGULAMENTAR ACOPERIT (acelo de la Cluj) a fost de două ori consecutiv campioană mondială".

— Şi totuşi, ne îngăduim să-l întrerupem, din C.U.T. şi C.T.M. au fost recrutate cîteva elemente pentru loturile naţionale.

Răspunsul îl dă tov. DUMITRU STROE:

„Explicaţia este foarte simplă: asta se întîmpla acum 20 de ani, cînd VALOAREA pretinsă unui sportiv pentru a pătrunde în lotul naţional era destul de redusă. Cu excepţia luptătorului Martinescu, descoperit într-o competiţie de trîntă, şi a cîtorva canoişti, nici unul dintre produsele competiţiilor de masă nu a atins o anvergură olimpică!"

„Şi nici nu puteau s-o atingă, adaugă ŞTEFAN FARCAŞ. *Întrecerile de masă relevează sportivi (unii, e drept, dotaţi) cam la 18—20 de ani. Toată treaba ar trebui făcută cam cu 10 ani mai devreme, pentru că în condiţiile drastice ale pregătirii contemporane este tîrziu să începi antrenamentele cu asemenea elemente, sperînd — cît de cît — într-o reuşită".*

„Totuşi, continuă MIHAI ŢOŢEA, *există o legătură organică între aceste activităţi, şi anume: un sport de masă REAL, asigură populaţiei o bună condiţie fizică, duce — în timp — la apariţia unor generaţii tinere viguroase, cu indici antropometrici ridicaţi, din care se vor putea descoperi lesne talentele sportive".*

„Cu o condiţie — adaugă LIVIU MEREUŢĂ — şi cuvintele sale ni se par o potrivită concluzie, *ca această acţiune de EDUCARE FIZICĂ A MASELOR să înceapă timpuriu, DIN ŞCOALĂ, dacă nu chiar mai devreme. În momentul de faţă, însă, condiţiile materiale existente pentru desfăşurarea pe plan naţional a unei asemeneo acţiuni sînt precare. Şcoala dispune de un număr redus de săli de gimnastică şi terenuri de sport, există prea puţine locuri de joacă pentru copii în noile cartiere de locuinţe, care se construiesc vertiginos, pretutindeni în ţară. Iată de ce singura doleanţă pe care o avem faţă de Consiliul popular este de a sprijini acţiunea de amenajare a bazelor sportive simple, în cvartalurile cu o mare densitate a populaţiei. Şi: să nu avizeze nici un proiect DE ŞCOALĂ dacă el nu prevede construirea cel puţin a UNEI SĂLI DE GIMNASTICĂ.*

Desigur, ar mai fi fost multe de relatat de la discuţia interesantă, constructivă, îmbibată de idei şi propuneri, pe care am avut-o la Braşov.

În concluzie a reieşit că activitatea sportivă de masă, educaţia fizică a populaţiei este o chestiune DE INSEMNĂTATE NAŢIONALĂ care trebuie să cadă EXCLUSIV în atribuţiile ORGANELOR LOCALE. Preocuparea, iniţiativa, entuziasmul, pe PLAN LOCAL, sînt hotărîtoare.

Ne-am despărţit de amabilii noştri interlocutori cu un sentiment tonic şi cu certitudinea că gîndurile lor, străbătute de o pasiune ardentă pentru sport, vor face pasul de la idee la faptă.

Tovarăşul DUMITRU MOSORA, cu responsabilitatea deplină a funcţiei pe care o îndeplineşte, ne-a asigurat că Consiliul popular municipal Braşov va da tot sprijinul său, moral şi material, pentru îmbogăţirea patrimoniului de sport şi recreaţie al oraşului. În planuri figurează printre altele:

- **Dezvoltarea parcului de la Noua;**
- **Redarea în circuitul sportiv a bazinului acoperit (acum depozit);**
- **Crearea unor micro-terenuri sportive în cvartalurile noi de locuinţe;**
- **Asfaltarea şi bituminizarea unor terenuri sportive din şcoli;**
- **Sprijinirea Institutului politehnic pentru amenajarea bazei proprii de la Dîrste.**

Pentru început nu este puţin. Dar numai pentru început!...

Valeriu CHIOSE

ARTA MIŞCĂRII

DEŞI PERFORMANŢELE STUDENŢILOR NU SÎNT STRĂLUCITE...

Discretă şi modestă, studenţimea bucureşteană îşi desfăşoară activitatea competiţională din această primăvară în umbra preocupărilor majore pentru campionatele internaţionale, campionatele europene şi pentru alte concursuri „tari", în care sînt angrenaţi maeştrii şi „speranţele".

Să presupunem că, datorită acestor cauze, cele două concursuri la startul cărora s-au aliniat cei mai buni studenţi şi studente din Capitală nu s-au bucurat de popularizare şi de poze artistice în ziare. Poate a fost mai bine aşa.

Handicapaţi de cerinţele noii programe de clasificare, repartizate de-a lungul tuturor categoriilor posibile şi imposibile, studenţii şi studentele Centrului universitar Bucureşti n-au putut oferi, deocamdată, decît exerciţii modeste. Nivelul tehnic scăzut al concursului ne face să prevedem o finală pe ţară — programată peste trei săptămîni — nu prea roză, cu tot optimismul cu care ne împresoară rozul florilor de primăvară.

Pasiunea cadrelor de specialitate din institutele superioare, tinereţea, energia şi dorinţa de afirmare a sportivilor noştri studenţi nu sînt suficiente atunci cînd materia pentru examene este peste nivelul de pregătire. Această materie, concretizată în gimnastică de bagajul mişcărilor impuse de programa nouă nu poate fi asimilată cu uşurinţă pe suportul unei pregătiri fizice anterioare deficitare şi, mai ales, cînd primii paşi în sportul de performanţă se fac la vîrsta de 18 ani.

Cu tot aspectul modest, în general, al acestor concursuri, cu toate că notele mici nu au darul de-a provoca ilaritate, cu toate că cerinţele noii programe sînt grele chiar şi pentru secţiile de mare performanţă, concluzia care se trage este îmbucurătoare: activitatea competiţională studenţească îşi găseşte animatori chiar şi în condiţii vitrege. Asta înseamnă că studentul doreşte să facă cît mai multă mişcare, că doreşte să-şi perfecţioneze calităţile motrice, că poate să-şi valorifice aptitudinile, chiar dacă ele sînt descoperite la vîrsta majoratului.

În întărirea acestor afirmaţii voi arăta că pentru a-şi putea asigura un regim de antrenament, studentul nu pregetă să renunţe la ademenitoarele plimbări, reuniuni tinereşti, filme etc. şi-şi îndreaptă paşii spre sala de gimnastică. Orele de curs, seminariile, studiul individual ocupă uneori întreaga zi şi în aceste condiţii antrenamentele au loc întotdeauna după ora 20,30.

Timpul liber al studentului — devenit obiect de studiu şi cercetare ştiinţifică — este timpul necesar refacerii, odihnei, recreării, timpul necesar dezvoltării aptitudinilor extraprofesionale, timpul necesar unor activităţi de perfecţionare în anumite domenii pentru care studentul are înclinaţii deosebite. Ne punem mari speranţe într-o astfel de realizare a timpului liber într-un viitor cît mai apropiat.

Performanţele studenţilor noştri gimnaşti nu sînt încă strălucite, dar ei merită totuşi felicitările noastre, mai ales pentru tenacitatea în pregătire şi pentru curajul de-a nu da înapoi chiar cînd obstacolele sînt mari.

Pentru ei şi pentru cei care vor veni în locul lor, cadrele de specialitate din învăţămînt depun eforturi la fel de lăudabile pentru ca viaţa sportivă studenţească să aibă un viitor cît mai frumos.

Cu această ocazie, solicităm prezenţa federaţiei de gimnastică în mijlocul nostru cît mai des, fapt ce ne-ar stimula astfel în muncă, prin ajutorul competent pe care ni-l poate da.

Deşi ne plac poveştile, vrem să nu fim socotiţi cenuşăresele gimnasticii, chiar dacă — deocamdată — ne zbatem într-un anonimat înduioşător.

Elena LEUŞTEANU

Baschetul mureşean revine în prima linie

Mulţi ani la rînd, oraşul Tg. Mureş se număra printre cele mai puternice centre baschetbalistice din ţară. Echipele locale activau în prima divizie, iar o serie de jucători şi jucătoare erau nelipsiţi din loturile reprezentative. În ultimii ani, însă, baschetul din Tg. Mureş a intrat în anonimat, această situaţie culminînd în 1968 cu retrogradarea din prima divizie a celor două echipe — Mureşul (la fete) şi Comerţul (la băieţi). Trecerea celor două formaţii în divizia B a nemulţumit, fireşte, pe numeroşii iubitori ai baschetului din oraş şi a constituit, totodată, un duş rece pentru acei care se ocupă de problemele acestui sport din Tg. Mureş. Se pare că atît conducerile celor două echipe cît şi comisia oraşenească de baschet s-au convins că, pentru a supravieţui în divizia A, nu ajunge doar tradiţia, ci mai sînt necesare şi unele măsuri pentru primenirea echipelor, de intensificare a pregătirii etc.

Acum, după disputarea primei jumătăţi a campionatului diviziei secunde, cele două formaţii mureşene se află, neînvinse, în fruntea clasamentelor şi au mari şanse de a reveni în prima linie a baschetului nostru. Să vă prezentăm pe scurt una dintre aceste echipe, pe MUREŞUL din campionatul diviziei B, fete. Ea domină cu autoritate întrecerea şi în cele 11 etape disputate pînă la jumătatea lunii martie cînd am vizitat oraşul a ieşit învingătoare — la scor — tot de atîtea ori, avînd o situaţie foarte bună în clasament: 20 de puncte şi un coşaveraj de 699—377. Situaţia în clasament a Mureşului raportată la cifrele obţinute de următoarele clasate — Universitatea Timişoara (17 p şi 539—491) şi Şcoala sportivă Craiova (17 p 541—515) — demonstrează o superioritate tehnică evidentă. Antrenorul Mureşului, **A. Balaş**, are la dispoziţie un lot de 12 jucătoare, dintre care patru sînt junioare promovate recent în prima echipă a clubului. Vîrsta medie a lotului a scăzut la 21 de ani, în schimb, înălţimea medie a jucătoarelor continuă să fie mică — 170 cm. În turul campionatului, formaţia a obţinut cîteva scoruri de proporţii, ca de exemplu cu Foresta Arad 72—33, cu Şcoala sportivă Sibiu 78—29, cu Şcoala sportivă Satu Mare 74—33 etc. Cea mai bună realizatoare în tur a fost Iudita Balogh, care a marcat peste 120 de puncte. Pivotul nr. 1 al echipei este Ana Lőrincz — 181 cm. În perioada precompetiţională, Mureşul a susţinut numeroase meciuri amicale, a efectuat cite patru antrenamente pe săptămînă şi a început cu bine returul, învingînd pe Foresta Arad cu 72—39.

Stînd de vorbă cu tov. **Romulus Florea**, preşedintele clubului, am aflat că în momentul de faţă sectorul tehnic Mureşul şi antrenorul formaţiei au ca principală preocupare de a abate echipa de pe drumul periculos al automulţumirii, tendinţă care a început să-şi facă apariţia. Unele dintre jucătoare, în special cele cu o tehnică individuală mai bună, nu lucrează suficient la orele de antrenament, iar altele, ca de exemplu, Magdalena Tordai, absentează chiar de la pregătiri.

Iată şi lotul echipei: **Iudita Balaş, Borbala Brassai, Marta Borbely, Iudita Balogh, Clara Szabo** (junioară), **Elisabeta Szakacs, Ildico Toduţ** (junioară), **Anişoara Grigorescu, Magdalena Tordai, Elisabeta Lucaci, Ana Lőrincz, Mariana Cozoş** (junioară) şi **Iulia Magyari** (junioară).

T. RABŞAN

Loto — Pronosport

ULTIMELE DOUĂ ZILE LA CONCURSUL EXCEPŢIONAL PRONOEXPRES

Duminică 20 aprilie a.c. va avea loc la Bucureşti tragerea concursului excepţional Pronoexpres (după formula 5 din 45), la care se vor atribui în număr NELIMITAT autoturisme DACIA 1100, MOSKVICI 408 cu 4 faruri şi radio, SKODA 1000 M.B. şi TRABANT 601.

Prin tragere la sorţi, se vor atribui 10 autoturisme şi 45 excursii TURUL CAPITALELOR.

În continuare, pe lista premiilor întîlnim premii în numerar de valoare variabilă şi premii fixe în bani.

Cu 30 lei puteţi participa la toate extragerile cu şanse mari de cîştig.

Azi şi mîine sînt ultimele zile pentru procurarea biletelor.

- **Cîştigătorii celor 10 autoturisme şi a celor 13 excursii în Italia, Iugoslavia şi Ungaria atribuite prin tragere la sorţi la tragerea specială Loto a Primăverii din 4 aprilie, 1969: Categoria L (6 autoturisme) 4 DACIA 1100:** Mihai Gheorghe Ilie din Bucureşti, Dragomirescu Constantin din Braşov, Borscit Pevat din com. Cobadin, judeţul Constanţa, şi Lupuţ Ion din Bucureşti, 2 **MOSKVICI 408** cu 4 faruri şi radio: Sirbu Ştefan din Timişoara şi Theodorescu Jean din Bucureşti. **Categoria M (4 autoturisme): 2 SKODA 1000 M.B.:** Ciobanu Vasile din Bucureşti şi un participant din Bucureşti; 2 **TRABANT 601:** Mitrea Maria din com. Ruşi, jud. Sibiu, şi Neştianu Ecaterina din Galaţi.

Categoria Z (13 excursii): 1. Palcu Vasile—Bucureşti, 2. Chirilă Vasilina—Tulcea, 3. Balotă Mihai—com. Lespezi, jud. Iaşi; 4. Petre Emil—Bucureşti; 5. Rizea Traian—Constanţa; 6. Mureşan Vasile — com. Albeşti jud. Mureş; 7. Dincă Dumitru—Tîrgovişte; 8. Baicu Eugen—Sibiu; 9. Bîrcă Constantin—Iaşi; 10. Alexandrina Milea—Olăneşti; 11. Radu Atanasie—Bucureşti; 12. Bartic Emilian—Cluj; 13. Ghiţa Augustin—Braşov.